

Izhaja vsak dan zjutraj razven v ponedeljkih in dnevih po praznikih. Posamezna številka Din 1[—], lanskoletne 2[—]; mesečna naročnina Din 20[—], za tujino 30[—]. Uredništvo v Ljubljani, Gregorčičeva 23. Telefon uredništva 30-70, 30-69 in 30-71

Jugoslovan

Rokopisov ne vračamo. Oglas po tarifi in dogovoru.

Uprava

v Ljubljani, Gradišče 4, tel. 30-68. Podružnica v Mariboru, Aleksandrova cesta št. 24, tel. 29-60. V Celju: Slomškov trg 4. Pošt. ček. rač.: Ljubljana 15.621.

Št. 25

Ljubljana, sobota, dne 31. januarja 1931

Leto II.

Predsednik Masaryk - častni doktor naše univerze

Alma mater Alexandrina podela danes predsedniku Masaryku svoje najvišje priznanje — svoj častni doktorat. Z zadoščanjem pozdravljajo vsi Slovenci to odločitev ljubljanske univerze, saj ni Slovana in tujega prijatelja, ki bi imel za ves naš narod tako velikih zaslug ko predsednik Masaryk.

Ze v težavi predvojnih časih, ko je bilo naše osvobodjenje še v nedogledni daljavi, je bil že predsednik Masaryk borec za našo pravično stvar. Neustrašeno je zagovarjal pravico našega naroda in brez usmišljenja je pred vsem svetom razgalil vso podlost kleveč, s katerimi so hoteli naši nasprotniki oklevetati pred kulturnim svetom naš narod. Masarykova zasluga je, da je bila prva bitka pred kulturnim svetom za Avstrijo izgubljena.

In med vojnjo! Kjerkoli je bilo možno sodelovanje, tam se je to med Čehoslovaki in Jugoslovani izvršilo. Vedno pa je bil stebler tega skupnega dela za osvoboditev predsednik Masaryk. Tako pa je ostalo tudi po vojni in še pred razbitjem Avstro-Ogrske proklamirano češkoslovaško-jugoslovansko geslo: Zvestoba za zvestobo, je bilo vedno živo in vedno nespremenljivo. In zopet po zaslugi Masaryka.

Toda še mnogo več se imamo zahvaliti predsedniku Masaryku! Obenem, ko se je boril prof. Masaryk za naše dobro ime, je bil tudi vodja in učitelj naše akademske mladine. Njegova zasluga je, da se je tudi naša mladina seznanila s onim širokim horizontom, ki ga je ustvaril zapadni kulturni svet. In Masarykova zasluga je, da je opozoril našo mladino na ruski svet in mu dal pravi pojem o slovanstvu.

Največja zasluga Masarykova pa je, da je dvignil etični nazor naše mladine. Ni res, da je v politiki vse dovoljeno, ni res, da so moralna načela zastarela, ni res, da se more pogrešati v javnem življenju morale. Nasprotno je res, da je napredek naroda mogoč le na moralni podlagi.

Nova pota je odkril Masaryk naši mladini, novo gibanje je nato ustvarila naša mladina. Iz raznih vzrokov sicer ni bilo mogoče uveljaviti docela v javnosti vsa ta načela, toda pot je pokazana in kdor ima zdravo in krepko voljo, more začeti korakati po tej poti.

Upamo in trdno verujemo, da bo naša sedanja mladina našla moč za to častno in težko pot. Sedaj, ko je postal Masaryk s častnim doktoratom naše univerze še bolj naš, bo tudi še bolj jasn pred očmi mladine kot njen veliki vzor, kateremu mora slediti. Baš vsled tega pa smo tudi najbolj veseli današnjega dne, ker vidimo v častnem doktoratu tudi jamstvo, da bodo Masarykova načela imperativen kažipot za

Triumfalen obisk Nj. V. kraljice v zagrebški okolici

Obisk Nj. Vel. kralja in kraljice v samostanu usmiljenih sester in v akademski menzi
Ponovne navdušene ovacije meščanstva - Veličasten sprejem Nj. Vel. kraljice v Klinča selu in bližnjih vaseh

Zagreb, 30. januarja. AA. Davi je pred dvorom na Markovem trgu bilo že zgodaj zelo živo, ker so se zbirale množice, ki so pričakovale, da ponovno vidijo suverena. Ob 9. uri je odšel v dvor minister brez listnice dr. Frangeš, ki je bil sprejet od Nj. Vel. kralja. Nekoliko pred 10. uro je prispel v dvor minister vojske in mornarice Hadžić v spremstvu šefa kabineta polkovnika Todorovića. Tudi vojni minister je bil takoj sprejet v avdienco od Nj. Vel. kralja, kateremu je podal referat o stanju poslova svojega resora. Nekoliko pred 11. uro je prispel v dvor finančni minister Svrljuga in djakovski škof Akšamović.

Obisk kraljevske dvojice v samostanu usmiljenih sester

Njuni Vel. kralj in kraljica sta izšla danes iz dvora nekoliko pred 11. uro. Zbrana množica na Markovem trgu ju je navdušeno pozdravila. Nj. Vel. kralj je prišel v spremstvu prvega adjutanta generala Stojanovića, Nj. Vel. kraljica pa v spremstvu dvorne dame ge. Svrljuge. Avtomobili so se odpeljali v Dolnji grad v Gundulićevo ulico pred šolo samostana častnih usmiljenih sester. Pred vhomom v šolo so sprejeli Nj. Vel. kralja in Nj. Vel. kraljico zagrebški nadškof dr. Anton Bauer ter predstojnica reda častnih usmiljenih sester Ignacija Pavičić, ki je Veličastni pozdravila s kratkim govorom. Po tem pozdravnem govoru je pozdravila Nj. Vel. učenka Božica Brozović, ki je predala Nj. Vel. kraljici šopek cvetlic. Skozi spalir učenka sta se podala Nj. Vel. kralj in Nj. Vel. kraljica v dvorano v prvem nadstropju. Dvorana je bila vsa v zelenju in cvetju. V dvorani je bil postavljen oder z naslonjači, kamor sta sedli Nj. veličanstvi. V dvorani so bile zbrane učenske v hrvatskih narodnih nošah. 30 učenk je deklamiralo pred Nj. Vel. kraljem in Nj. Vel. kraljico daljšo pesem v prozi, v kateri je bila v lepih in vznesenih besedah očitana ljubezen in vdanost do vladarja. Nato je učenka VIII. razreda Jelica Erega pozdravila v imenu učenk Nj. Vel. ter dejala, da ves zavod kakor v plamenu žari od ljubezni in vdanosti do Nj. Vel. kralja, kraljice in vladarskega doma.

Kratki program je bil končan s petjem državne himne. Nj. Veličanstvi sta se vpišali v zlato knjigo zavoda. Nato sta šli Nj. Vel. skozi gosti spalir učenk na dvorišče ter odšli do cerkve v Frankopanski ulici. Pred vhomom v cerkev na dvoriščni strani

so sprejeli Nj. Vel. usmiljene sestre. Po pozdravu sta šli Nj. Veličanstvi v cerkev ter ostali tu nekoliko časa in poslušali peetje neke cerkvene molitve. Nj. Vel. kralj in Nj. Vel. kraljica sta šla nato v samostan častnih sester, kjer ju je pozdravila predstojnica reda sestra Ignacija Pavičić. Izročila je Nj. Veličanstvu v srebru in zlatu vezano sliko Nj. Vis. prestolonaslednika Petra. Njuni Veličanstvi sta bili izredno ganjeni nad tem poklonom ter se prisrčno zahvalili.

Nj. Vel. v akademski menzi

Nato sta se poslovili ter odšli v Frankopansko ulico, kjer ju je zbrana množica viharno pozdravila. Nato sta Njihovi Veličanstvi posetili centralno akademsko menzo na Ribniku. Pred menzo so sprejeli Nj. Veličanstvi rektor zagrebške univerze dr. Belobrk, prof. Varičak in predsednik menze dr. Radonič. Nj. Vel. kralj in Nj. kraljica sta si ogledala prostore ter se zanimala za stanje in razmere študentov. Po kratkem sprehodu sta se vrnila Njuni Veličanstvi v dvor.

Nj. Vel. kraljica v otroškem vzgajališču

Zagreb, 30. januarja. AA. Danes je veliko število kmetov čakalo pred kraljevskim dvorom; mnogo ljudi iz bližnje in daljne okolice mesta Zagreba je prišlo, da vidijo Nj. Vel. kralja in kraljico.

Malopred 3. uro popoldne se je Nj. Vel. kraljica odpeljala iz dvora v zaprtim avtomobilu Packard. Za popoldne je bilo namreč določeno, da poseti kraljica otroško vzgajališče mesta Zagreba Amruševo v Klinča selu. Zato se je na vsej cesti, ki vodi tja, zbralo veliko vaščanov. Cele vasi so odšle na glavno cesto, kjer se je imela pripeljati kraljica. Pred seboj so ljudje nosili velike jugoslovanske zastave in pred njim so korakale kmetijske in gasilske godbe.

Ko je avtomobil prišel do Klinča sela, je stalo prebivalstvo na glavni cesti na obeh straneh strnjeno v gostih vrstah in pozdravilo Nj. Vel. kraljico. Avtomobil je sicer zavrl tempo, ker so kmetje pritiskali nanj z vseh strani, hoteč videti kraljico. Tej želji je kraljica ustregla, ter je zapovedala, naj avto vozi čisto počasi. Tedaj so vaščani začeli prisrčno in glasno pozdravljati svojo vladarico, ki je prispela okoli 3.45 v otroško vzgajališče.

Ob vhomu v vzgajališče je Nj. Vel. kraljico pričakal mestni načelnik dr. Stepan Šrkulj s senatorjema Starićem, Neuwalter-

jem in direktorjem Ivanom Mausom, zdravnikom dr. Divilom in kapelnikom Jankom. Nj. Vel. kraljico je pozdravil mestni načelnik dr. Šrkulj s svojo gospo, nato pa je k Nj. Vel. kraljici pristopil ravnatelj otroškega vzgajališča g. Maus in jo pozdravil s toplimi besedami. Dečko Panter je izročil kraljici šopek cvetja v svojem in svojih tovarišev imenu.

Nato je pod dirigiranjem zavodnega učitelja Vereša zapel zbor otrok s tamburicami najprej državno himno, ki so jo vsi pozorno poslušali. Nj. Vel. kraljica je sedela pred zborom dečkov med svojo dvorno damo Svrljugovo in go. županjo Šrkuljevo ter z velikim zanimanjem sledila petju dečkov. Kraljica se je vpisala v spominsko knjigo vzgajališča.

Triumfalna pot po okoliških vaseh

Veličasten je bil sprejem, ko je kraljica stopila na dvorišče. Domala vsa Klinča sela s prapori in glasbo je prihitela, da pozdravi svojo vladarico. Vsi so navdušeno in z zanosom vzklikali: Živela Nj. Vel. kraljica! Živel vzvišeni dom Karadjordjevičev! Še tisti, ki so med tem ostali doma, so prihiteli, da vidijo in pozdravijo svojo ljubljeno kraljico. Seveda ni manjkalo fotografiranih in novinarjev, ki so skrbno pazili, da zabeležijo vsako besedo Njenega Veličanstva.

Po veličastnem sprejemu v Klinča selo, kjer je prebivalstvo izkazalo Nj. Vel. kraljici vso svojo ljubezen in vdanost, se je kraljica odpeljala z avtomobilom proti Jastji. To je bila prava triumfalna pot.

V Desincu, kamor je prišla Nj. Vel. kraljica nekoliko kasneje, je bila takisto cesta na obeh straneh polna meščanov, ki so navdušeno pozdravljali.

Iz Desinca je triumfalna pot vodila dalje proti Jastji, kjer je prebivalstvo že zjutraj zvedelo, da dobi obisk kralja ali kraljice. Zato se je vse prebivalstvo zbralo na cesti, da pozdravi svojo vladarico.

Nato je avto Nj. Vel. kraljice v počasnem tempu krenil proti Pleševcu. Tudi v vasi Pleševcu je bil sprejem veličasten kakor povsod.

V vasi Rude se je takisto zbrala množica vaščanov s šolsko mladino. Tam je malo dekletke pozdravilo Nj. Vel. kraljico in ji predalo šopek cvetja. Ko je kraljica zapuščala Rude, so z bližnjega grča zažgali možnarje, da tako sporoče Samoboru, da prihaja tja kraljica.

Poljski glas o sedanjem stanju v Jugoslaviji

6. januar ni prav nič zadel demokracije - Nj. Vel. kralj je sledil pri svojem velikem dejanju zahtevam patrijotizma - Postopno uvajanje dejanske demokracije

Varšava, 30. januarja. AA. »Gazeta Polska« prinaša članek o uspehih režima v Jugoslaviji pod naslovom »Po dveh letih«. Članek med drugim navaja:

Energični ukrep kralja Aleksandra, ki je 6. januarja 1929. ukinil ustavo, ni prav nič zadel načel demokracije, ker je v kritičnem času, ko je država hitela v pogubo, to zahteval patrijotizem in državniška modrost. Zaradi blaginje države je bilo potrebno, da kralj za nekaj časa izloči neke demokratske ustanove, da bo imel proste roke za veliko akcijo sanacije narodnega življenja v znamenju jugoslovanske ideje.

našo mladino in za vse naše javno življenje.

Zahvala našega naroda velikemu dobrotniku Masaryku je diploma častnega doktora naše univerze Masaryku, obenem pa tudi v ponos vsem Slovincem, ker je predsednik Masaryk sedaj še bolj zvezan z nami, ker pade del njegove slave tudi na nas. Živel predsednik Masaryk!

Živel vzor naše mladine in vse naše javnosti!

Novi sistem je z uspehom prevladal dveletni preskusni ogenj in si pridobil vse več in več pristašev celo iz krogov svojih nedavnih protivnikov.

Vršilec velikih nalog kralja Aleksandra, general Peter Živković, predsednik ministrskega sveta, izvaja kraljev program. Poln energije in vere v pravično stvar je predsednik jugoslovanske vlade v jako kratkem času uspel privedi državo na pot ozdravljenja. Tako se v jugoslovanskem političnem življenju postopoma uvaja dejanska demokracija, tako da ima ono, kar je bilo prej urejeno samo z zgodovinskimi aktom samega kralja, danes že širok temelj. Jasno je že, da večina naroda pod-

pira kraljevo politiko. Geslo »Kralj in narod« je postalo splošna kralatica. Novi sistem vzdrži tudi vsako nasprotniško propagando.

Jugoslavija naglo napreduje. Gospodarska vprašanja prihajajo danes na prvo mesto in treba se je potruditi z vsemi silami, da se rešijo v duhu enakopravnosti in narodne solidarnosti. Namesto strankarskega prihaja zdaj plemenito tekmovanje, da se napravi čim več v blagor naroda in države. Narod je poln zaupanja do vrhovnega voditelja kralja in zavestno stopa po poti ozdravljenja in reda, ponosen, da more prispevati h konsolidaciji in s tem k splošni pacifikaciji Evrope.

Pogreb dr. Voje Veljkovića

Beograd, 30. januarja. I. Danes dopoldne so pokopali na novem pokopališču bivšega ministra, poslanca in finančnika dr. Voje Veljkovića. Pogreba se je udeležilo mnogo zastopnikov kulturnih in političnih krogov Beograda.

Premestitve

Beograd, 30. januarja. AA. S sklepom ministarstva za promet so premešteni Alojzij Herman, uradnik III-2 iz Zaloge, v Ljubljano gl. kol. in Dragotin Vinter, uradnik III-3 iz Konjice na šefa postaje Melja.

Težka rudniška nesreča v Angliji

London, 30. januarja. AA. Snoči je nastala v rudniku Haig pri Whitehaven v Cumberlandu močna eksplozija. Doslej so izvele iz rudnika 11 trupel in 25 preživelih. Skoraj vsi rudarji v okraju sodelujejo pri rešilni akciji. V rudnik so odšle rešilne odprave z zdravniki ter skušajo priti do rudarjev, ki so zakopani v rudniku. Vsi rešeni rudarji so več ali manj ranjeni. Eksploziralo je blizu kraja, kjer se je pred tremi leti smrtno ponesrečilo 13 uradnikov.

E. M. Remarque:

Pot nazaj

Roman

(Copyright by M. Feature Syndicate.
Ponatis, tudi v izvečku, prepovedan.)

Samo otroci so nas spremljali. Za roke smo jih držali, oni so pa tekli poleg nas. Dali smo jim nekaj čokolade, kar smo jo mogli pogrešiti, ker nekaj smo hoteli vendar prinesiti domov.

Bethke je vzel majhno deklico v naročje. Vlekla ga je za brado, kot bi bil koza, in se je smejala, ker je Adolf pačil obraz. Z majhnimi ročicami ga je tolkla po obrazu. Eno teh ročic je Adolf trdneje prijel in jo pokazal meni.

Deklica je začela jokati, ker se ni Adolf več pačil. Skušal jo je potolažiti, toda ona je še bolj jokala. Moral jo je spustiti na tla.

»Zdi se mi, da smo postali pravi otročji strahovi,« je mrmral Kosole.

»Strah imajo pred pravimi gobci iz strelskih jarkov. Preveč grozni so jim,« je pojasneval Willy.

»Najbrže pred tvojim, ti rdeči satan,« je Kosole prav tako odvrnil, kot ni pustil Willy nikdar, da bi kaj obsedelo na njem.

»Po krvi dišimo, to je,« je dejal trudno Ludvik Breyer.

»Treba bo, da se pošteno skoplremo,« je menil Jupp, »potem bodo morda tudi dekleta bolj dovzetna.«

6

»Da, če bi samo kopanje zadostovalo,« je zamišljeno odgovoril Ludvik.

Nevoljni smo šli naprej. Po vseh teh letih tam zunaj smo si povratek v domovino pač drugače predstavljali. Mislili smo, da nas bodo pričakovali, toda zdaj smo videli, da se tukaj že vsak peča sam s seboj. Vse je šlo naprej in gre naprej, skoraj kakor da smo že odveč. Ta vas sicer ni Nemčija, navzlic temu pa nam je vstajala jeza v grlu. Senca se nas je dotaknila in neke posebne slutnje.

Vozovi so ropotali mimo nas, voznički so kričali, ljudje so se naglo ozirali na nas, potem so pa tekli naprej za svojimi mislimi in skrbmi. S cerkvenega zvonika je udarjala ura, nad nami je bril moker veter. Samo neka stara ženica, z dolgimi trakovi v lasih, je neumorno tekala ob naših vrstah in povpraševala po nekem Erhardu Schmidt-u.

V velikem skednju smo se nastanili. Čeprav smo mnogo prehodili, ni mogel biti nihče izmed nas miren. Šli smo v krčmo.

Tam je bilo živahno. Dobili smo kalno, novo vino, ki nam je zelo ugajalo. Hitro nam je šlo v noge. Zato smo tem raje sedeli. Oblaki dima so se vlekli po nizkem prostoru, vino je dišalo po zemlji in poletju. Poiskali smo naše konserve, razrezali smo meso na debele kose kruha, pomazanega s surovim maslom, nože smo zasadili v les širokih miz in začeli jesti. Petrolejka na stropu nas je osvetljevala kot materini pogledi.

Zvečer je življenje lepše, ne sicer v strelskih jarkih, ampak v miru. Popoldne smo mnogo prehodili, toda zdaj smo poživeli. Godcem, ki so svirali v nekem kotu, se je kmalu pridružil nekaj naših ljudi. Mi nismo imeli namreč med nami samo igralce na glasovirju in virtuoze v sviranju ustnih harmonik, temveč tudi pravega Bavarca z basovnimi citrami. Tem se je pridružil še Willy Homeyer, ki je sestavil neke vrste hudčeve gosli in na pokrovu od pralnega korita bobnal vmes.

Nekaj nenavadnega za nas, kar nam je bolj kot vino stopalo v glave, so bila dekleta. Vse drugačne so bile kakor popoldne. Zdaj so se smejale in bile bolj pristopne. Ali pa so bile morda druge. Deklet že dolgo nismo videli.

Od začetka smo bili pohlepni in zmedeni, nismo si prav upali, ker tam zunaj smo se odvajali občeati z njimi. Naenkrat se je začel vrteti Kosole z neko čvrsto dečvo, ki je imela taka prsa, da bi služila prav dobro v strelskih jarkih kot nastava za puško.

Spomnil sem se na kantine v postojankah za frontami. Tudi tam je bilo prijetno, če se je majala svetiljka na stropu semintja od daljnih potresov iz front, in če se je vedelo, da se bo moglo ponoči vsaj nekoliko mirneje spati, seveda, če ne bo napada letalcev. Toda to tukaj je vse drugače.

Sladko, težko vino poje prijetno v glavi, dekleta šume, godba svira, v kotu pa sedimo mi okrog Adolfa Bethke-ja. »Otroci,« pravi, »jutri ali pojutranjem bomo zopet doma.« »Otroci, otroci, moja žena — že deset mesecev je odtodaj —«

Podpis avstrijsko-ogrske pogodbe

Te dni se je mudil na Dunaju ogrski ministriški predsednik grof Bethlen kot gost avstrijske vlade. Pri tej priliki so podpisali pogodbo med Ogrsko in Avstrijo, vsebina pogodbe pa še ni znana. Na sliki vidimo grofa Bethlena, ko podpisuje pogodbo, poleg njega pa stoji avstrijski minister za zunanje zadeve dr. Schober.

16 »težkih« vzrokov za ločitev zakona

V nekem avstrijskem mestecu blizu ogrske meje je živel učitelj Ivan R. že 6 let v srečnem zakonu s svojo pridno ženko Mino. Čisto nenadoma in nepričakovano pa mu je postal zakonski jarem pretežaven. Skrbna žena je doglo ugibala, kaj je moža izneverilo, pa je počasi prišla na to, da se je njen razmeroma še mladi mož zagledal v 16-letno hčerko svojega šolskega predstojnika. Učitelj Ivan je začel prositi svojo ženo, naj privoli v ločitev zakona, o tem pa žena Mina ni hotela kar nič slišati. No, in ko vse prošnje niso nič pomagale, je Minkin Ivan svojo Mino enostavno pustil na cedilu in se preselil k svoji novi 16-letni izvoljenki.

Mina je v svoji opravičeni jezi na nezvestega ji moža zatožila pri sodišču zaradi zakonolomstva svojo — tekmovalko. Zakonolomstvo je bilo seveda kmalu dokazano. Nato pa je vložil učitelj Ivan tožbo na ločitev zakona pri pristojnem sodišču na Dunaju. V svoji tožbi pa je navedel 16 vzrokov, zakaj da ne more več živeti skupaj z ženo Mino. Napisal je:

1. Moja žena je rajši pri svojih stariših kakor pri meni.
2. Čutim se zanemarjenega in ona mi ne dovoli, da se tolažim z godbo.
3. Ina perico, kar je za moje dohodke preveč.
4. Vsak dan pusti, da ji mleko prekipi.
5. Porabi preveč premoga.
6. Meseca decembra, ko kokoši navadno zelo malo nesejo, je porabila 24 jajc.
7. Na novega lea dan se je z menoj kregala in me je spravila v slabo voljo.
8. Oblači se neverjetno luksuzno.
9. Na veliki petek mi ni dala nič jesti.
10. Nikdar nismo imeli južine.
11. Svoj postranski zaslužek kot godbenik v kinu sem zaradi nje izgubil.
12. Proti moji volji je šla na maškerado.
13. Njen oče izdeluje izvrstne klobase, meni pa ne da niti ene.
14. Za našega sinka Karola je dobila skrbnika, čeprav sem jaz oče.
15. Sinka ni natepla, ko ga je zalotila kot šestletnega dečka, da kadi.
16. Njega je samega poslala na neko potovanje.

Vsi ti »težni« razlogi pa niso nič držali, ko je zapuščena gospa Mina nezvestemu možu do-

kazala zanemarjanje zakonskih dolžnosti, zakonolomstvo in pa, da je svojevoljno zapustil dom. Mož je bil torej obsojen, da mora plačati vzdrževalnino za ženo. Kljub temu pa se je dal mož s svojo novo izvoljenko civilno poročiti, čemur je pa zapuščena gospa Mina zopet ugovarjala in sicer z uspehom: civilni zakon so razveljavili...

In konec? Zapuščena gospa Mina nima mo-
ža, mož pa ne nove žene.

Originalna kazen

Pred kazenskim sodnikom v francoskem mestecu Valois se je moral pred nekaj dnevi zagovarjati trgovec z živino Martienne zaradi prehitre vožnje z avtomobilom po mestnih ulicah. Vozil se je namreč s hitrostjo 80 kilometrov na uro in samo sreča je bila, da trgovec ni povozil samega državnega pravdnika, ki je takrat šel slučajno čez cesto. Ker pa je državni pravdnik dobro poznal trgovčev avtomobil, je vložil proti trgovcu tožbo zaradi prehitre vožnje po ulicah.

Martienne je pred sodiščem priznal svojo krivdo in je izjavil, da rad plača kot kazen

500 frankov za dobrodelne namene. Ta predlog pa je državni pravdnik odklonil in je zahteval strožjo kazen. Sodišče je nato res obsojilo trgovca na 100 frankov globe, potem pa mu je naložilo, da mora pod nadzorstvom sodniškega uradnika 50 krat napisati:

»Z avtomobilom se v mestu ne smem voziti hitreje kakor z brzino 25 kilometrov na uro!«

Angleški prestolonasl. potuje

Dokaz, kako veliko zanimanje vlada v Angliji za propagandno potovanje angleškega prestolonaslednika v Južno Ameriko, je dejstvo, da so bile komaj dve uri kasneje, ko se je prestolonaslednik vkrcal na parnik »Aropesa«, že vse kabine prvega in drugega razreda zasedene na vseh ladjah, ki so odplule v Južno Ameriko, kajti vsi angleški trgovci in industrijci, ki upajo vsaj nekaj poslovnih uspehov v Južni Ameriki doseči, so sklenili odpotovati v Buenos Aires na angleško razstavo. Prestolonaslednik ima s seboj 12 velikih zabojev prtljage, športno letalo, nekaj tucatov lovskih pušk in 6 avtomobilov, seveda le angleškega izvora.

Zamoree — minister v Evropi

V novi francoski vladi sedi tudi zamorski poslanec Diagne kot državni podtajnik v ministrstvu za kolonije. To je prvič, da sedi zamorec kot minister v vladi evropske velesile.

Nevarna ura

Ameriško mesto Virginia ima trenolno zelo zanimivo afero, ki zanima celo Ameriko. Tam se je namreč odigrala krvava tragedija, katere žrtev je postal daleč naokoli znani fabrikant Fox.

Charles Fox se je namreč šele pred kratkim preselil iz Chicaga v Virginio in ker je imel srečo, je kmalu obogatel toliko, da si je kupil tvornico za izdelovanje cigar. Tega fabrikanta pa je ubila ekrazitna bomba. Kakor so dognali, stoji umor v zvezi z neko žensko zadevo.

Kakor vsi ljudje, ki imajo srečo, je imel tudi Fox mnogo nasprotnikov. Nasprotoval mu je poseben neki inženjer njegove tvornice Higgins, ki je prišel v Virginio tudi iz Chicaga, ni pa imel toliko sreče kakor Fox: niti ena špekulacija se mu ni posrečila.

Fox pa se je bil seznanil malo pred svojo smrtjo z bogato vdovo gospo Vancouver, s katero se je nameraval tudi poročiti. Gospa Vancouver je bila že dvakratna udova, oba njena moža pa sta umrla nesrečne smrti. Oba moža pa sta ji zapustila ogromno premoženje in zato se je začel za njo ozirati tudi inženjer Higgins, čeprav je bil on še razmeroma mlad — 36 let —, ona pa je bila stara že nad 50 let.

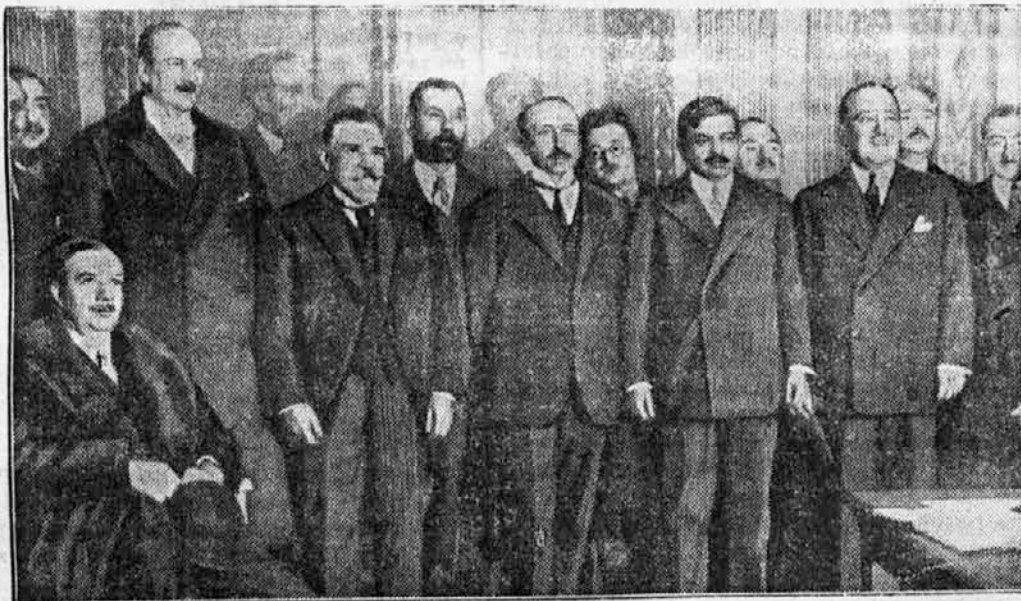
Ko pa je inženjer Higgins zvedel, da se je udova Vancouver sklenila poročiti z bogatim Foxom, se je sklenil maščevati. Na rojstni dan je prejel Fox v dar lepo uro, zraven pa je bilo priloženo pismo s podpisom gospe Vancouver, kjer ga ta prosi, naj uro sam navije s priloženim ključkom, češ da bo potem imel vedno srečo...

Fox je res uro navil. V hipu pa, ko je bila ura navita, je v sobi strašno počilo in Fox je obležal ves razmesarjen na tleh. Ura je bila namreč peklenški stroj, ki ga je poslal Foxu inženjer Higgins. Policija je sprva zaprla gospo Vancouver. Ko pa je ta dokazala svojo nedolžnost, so izsledili moža, ki je uro prinesel v Foxovo stanovanje in tako so kmalu imeli inženjerja Higginsa v svojih rokah.

Sneg topijo

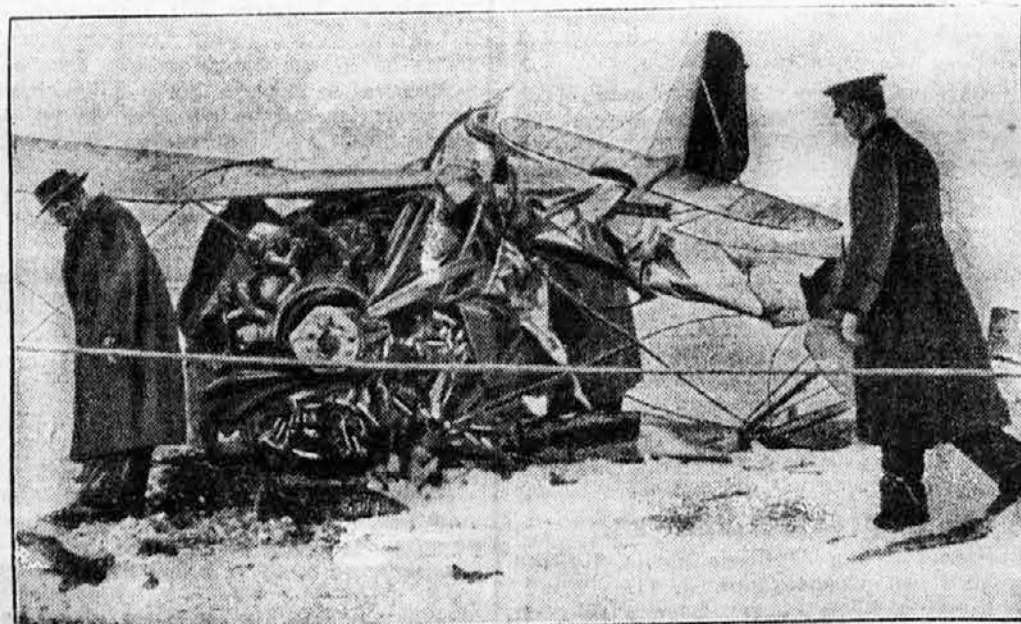
V mestu Königsbergu na Pruskem so si nabavili tri stroje, kjer sneg v pravem pomenu besede tope. Sneg kidajo v veliko kad, pred kadjo pa kurijo s koksom. Sneg se kadi stopi in voda se odteka v kanal. Pod kadjo kurijo s koksom, razpihava pa ogenj poseben motor na veter. Trije stroji raztope naenkrat toliko snega, kolikor ga sicer odpelje 30 parov konj.

Agitirajte za »Jugoslovana«!

Nova francoska vlada

Nova vlada, ki jo je sestavil poslanec Laval (od leve na desno): vojni minister Maginot; finančni minister Flandin; minister za mornarico Dumont; minister za letalstvo Dumesnil; minister za pravosodje Bérard; minister za pošto Guernier; predsednik vlade Laval; minister za poljedelstvo Tardieu.

Letalo kapitana Lundborga

Letalo, s katerim se je ponesrečil rešitelj italijanskega letalca Nobila letalski kapitan Lundborg, je samo še kup razvalin.